

SARA JA AAVASAKSA RINTEEN HAASTE

—★— Z.A.M —★—

SARA JA AAVASAKSA
RINTEEN HAASTE
Z.A.M

© 2026 Z A.M

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2895-9

Pohjois-Suomessa, lähellä Tornionjokea ja Ruotsin rajaa, kohoa Aavasaksan vaara metsien ja kukkuloiden keskellä. Talvella lähes kaikki katoaa lumen alle. Männyt peittyvät valkoiseen lumeen, ja pienet metsätiet näyttävät poluilta, jotka on piirretty hiljaiseen valkoiseen maailmaan.

Sara asui perheensä kanssa talossa Aavasaksan rinteellä lähellä Kaamos Lodgea, jossa monet talvilomalle saapuvat matkailijat majoittuivat.

Sara piti uusien ystävien tapaamisesta ja ilahtui aina, kun hän kohtasi ihmisiä eri maista. Hän puhui suomea ja englantia, joten hänen oli helppo keskustella myös ulkomaalaisten matkailijoiden kanssa. Sara kyseli mielellään heidän kotimaistaan ja kulttuureistaan ja kertoi puolestaan Aavasaksasta, elämästä Pohjois-Suomessa ja talven erilaisista aktiviteeteista.

Siksi Sara ei ajatellut matkailijoita vain vieraina. Jokainen uusi ihminen oli hänelle mahdollisuus saada uusi ystävä.

Sasu, Saran kodin lähellä olevissa puissa asuva punainen orava, oli uusista tulijoista vielä Saraakin uteliaampi.

Eräänä aamuna Sasu istui aidalla, kun taksi pysähtyi Kaamos Lodgen eteen.

Autosta nousivat mies ja nainen, ja sitten takapenkiltä astui ulos poika. Hän seiso hetken paikallaan ja katseli puita ja lunta. Sitten hän kumartui ja otti hansikkaisiinsa kourallisen lunta.

Hän puristi lunta käsissään ja sanoi hämmästyneenä:

— Se on oikeasti todellista!

Sara sattui kulkemaan hänen läheltään ja nauroi.

Poika nosti lumisen kätensä ja sanoi: — Olen Australiasta. Olen nähnyt lunta monta kertaa, mutta vain kuvissa ja videoissa.

Sitten hän tuli lähemmäksi ja ojensi kätensä.

— Minä olen Liam.

— Ja minä olen Sara.

He alkoivat keskustella englanniksi, ja Sara oli iloinen saadessaan jälleen tutustua ihmiseen, joka oli tullut kaukaa.

Sasu ilmestyi aidalle Saran taakse.

Liam osoitti sitä.

— Entä tuo?

— Sasu.

Liam astui lähemmäksi, mutta orava siirtyi aidan toiseen päähän.

Liam sanoi:

— Se ei taida pitää minusta. Sara nauroi.

— Olet ollut täällä vasta viisi minuuttia ja haluat jo sen luottavan sinuun?

Liam nauroi. Sitten hän nosti katseensa kohti Aavasaksaa. Puiden välistä hän näki hiihtohissin ja laskettelijoita rinteillä.

Hänen ilmeensä muuttui heti.

— Lasketteletko sinä tuolla?

— Kyllä, joka vuosi.

— Tulin Aavasaksalle erityisesti siksi, että haluan oppia laskettelemaan tuolla rinteellä.

Hän kertoi Saralle, että matkaa oli suunniteltu jo pitkään. Australiassa hän oli katsellut videoita Suomen talvesta ja tehnyt listan asioista, joita halusi kokea: oikeaa lunta, poroja ja ennen kaikkea laskettelua.

Sara kysyi:

— Oletko kokeillut laskettelua aikaisemmin?

— En, mutta osaan uida ja pyöräillä.

Hän sanoi sen itsevarmasti.

Sara hymyili.

— Toivottavasti viihdyt täällä.

Seuraavana aamuna Aavasaksan Rinteillä oli vilkasta. Lapsilla oli värikkäitä kypäriä, perheet kantoivat suksia ja laskettelijat nousivat hissillä ylös ennen kuin laskivat jälleen alas lumista rinnettä.

Varusteiden pukemispaikalla Liam laittoi kypärän päähänsä ja kiinnitti sukset jalkoihinsa työntekijän avustuksella.

Hän katsoi Saraa innostuneena.

— Minusta tuntuu, että olen valmis.

He lähtivät yhdessä ulos, mutta heti kun Liam yritti liikkua eteenpäin, toinen jalka liukui eteen ja toinen sivulle.

Hän kaatui.

Liam istui hetken lumessa vihaisena.

Sara sanoi:

— Älä huoli. Tarvitset vain vähän aikaa oppimiseen.

Harjoittelu alkoi helpolla alueella. Liam kaatui monta kertaa, mutta nousi aina takaisin ylös ja yritti uudelleen. Vähitellen hän oppi hidastamaan, vaihtamaan suuntaa ja pysähtymään.

Puoleenpäivään mennessä hän liikkui jo paljon varmemmin.

Ohjaaja näytti hänelle vielä kerran, kuinka tasapaino säilytetään ja kuinka vauhtia hallitaan rauhallisilla käännöksillä.

Liam yritti keskittyä, mutta hänen katseensa karkasi jatkuvasti ylemmäs rinteeseen.

Sara sanoi:

— Ei ole kiire. Jokainen hyvä lasketteliija on joskus aloittanut tästä.

Kun Liam onnistui pysähtymään aivan Saran viereen, hän nosti kätensä ilmaan kuin olisi voittanut kilpailun.

Ohjaaja nauroi.

— Edistyt hyvin, mutta muista kuunnella myös kehoasi, älä pelkästään innostustasi.

Tauolla Sara, Liam ja Liamin vanhemmat menivät rinteeseen lähellä olevalle grillipaikalle. He istuivat tulen ympärillä, paistoivat makkaroita ja katselivat samalla lasketteliijoita.

Liam käänteli makkaraansa, mutta hänen katseensa pysyi rinteessä.

Sara sanoi:

— Varo, makkarasi saattaa palaa.

Liam vastasi innostuneena:

— Olen valmis laskemaan tuolta.

— Tauon jälkeen, kuten sovimme.

Liam söi nopeasti loppuun ja osoitti sitten hissiä.

— Haluan nousta nyt ylös.

Sara sanoi:

— Kysytään ensin ohjaajalta.

Ohjaaja huomasi Liamin oppineen nopeasti ja antoi hänen kokeilla ylempänä olevaa, hänen taitotasolleen sopivaa rinnettä, kunhan Sara menisi hänen kanssaan.

He nousivat yhdessä hissiin.

Aluksi Liam oli iloinen. Hän katseli ylhäältä metsää ja pieniä taloja. Mutta mitä korkeammalle hissi nousi, sitä hiljaisemmaksi hän muuttui.

Kun he saapuivat ylös, Liam katseli rinnettä.

— Alhaalta se ei näyttänyt tältä.

